

som det havde oprettet på sine allieredes territorier „for at bruge dem til sine farlige, provokerende handlinger imod Sovjetunionen“. Disse allierede lande var ved at tillade anvendelse af deres territorier således „deltagere i de aggressive handlinger“, hævdede det sovjetiske memorandum.

Debatten og afstemningen om det sovjetiske procedureforslag vedrørende behandling direkte i plenarmøder og ikke i første udvalg af det sovjetiske forslag blev i realiteten en første prøve på forsamlingens stilling til dette spørgsmåls substans. Det viste sig, ligesom i sikkerhedsrådet, at det store flertal af uforpligtede lande ikke var parat til at følge Sovjetunionen i dette spørgsmål, men at en del stemte med USA, medens de fleste søgte at holde en neutral stilling. Denne omstændighed førte til det sovjetiske procedureforslags forkastelse med 54 stemmer (herunder fire nordiske lande) imod 10 (østblokken og Cuba), medens 33 lande (herunder Finland og Jugoslavien) undlod at stemme. Spørgsmålet blev således som af generalkomiteen vedtaget henvist til første udvalg.

Afstemningen fandt sted den 13. oktober, samme dag som ministerpræsident Khrushchev holdt en afsluttende tale til plenarforsamlingen inden sin afrejse fra New York.

Hans første oplæg gik ud på, at han ikke ønskede at forfølge sagen videre, hvis den amerikanske regering ville erklære i forsamlingen, at den beklagede sine egne aggressive handlinger imod Sovjetunionen og andre lande, og ville afgive forsikring om fremtidig strengt at holde sig til folkerettens bestemmelser. Var USA ikke parat hertil, måtte Sovjetunionen forlange, at De Forenede Nationer på strengeste måde fordømte de nævnte aggressive handlinger.

I sit modindlæg påpegede USAs repræsentant, at sikkerhedsrådet i begge de to tilfælde, hvorom talen var, havde nægtet at stemple USAs holdning som aggressiv, og for så vidt angik RB-47-flyvningen havde støttet en upartisk undersøgelse af kendsgerningerne, eventuelt en indbringelse af sagen for den mellemfolkelige domstol i Haag, hvilke sidste muligheder var strandet på et sovjetisk veto.

I sit svar udtalte ministerpræsident Khrushchev, at det jo netop var, fordi Sovjetunionen ikke havde kunnet få ret for

sikkerhedsrådet, som hermed havde stemplet sig selv, at Sovjetunionen så sig nødsaget til at gå til forsamlingen. Et sådant sikkerhedsråd kunne ingen respektere. Hvis forsamlingen ikke viste nogen forståelse for sagens alvor, men ville træde ad de samme stier som sikkerhedsrådet, ville Sovjetunionen naturligvis ikke respektere dens beslutninger, men stole på sin egen styrke, som var mere end stor nok. Han afviste også tanken om voldgift eller indbringelse for den mellemfolkelige domstol. Sovjetunionen vidste jo, at også denne domstol ville erklære USA for uskyldig. Forsvaret af Sovjetunionens suverænitet beroede ikke hos en domstol, men hos den sovjetiske forsvarsminister, og enhver fjendtlig indtrængen på sovjetisk territorium ville føre til, at fjenden ville blive knust og vist tilbage. Dette var Sovjetunionens dom, det sovjetiske folks domstols afgørelse. Anden domstol kunne Sovjetunionen ikke anerkende.

I sit afsluttende indlæg sagde han, at han kort før sin afrejse til New York havde erfaret, at NATO forberedte manøvrer i nærheden af Sovjetunionens grænser. Han havde derfor godkendt den sovjetiske forsvarsministers indstilling om at stille de pågældende sovjetiske styrker og i særdeleshed raketstyrkerne i kampberedskab og anbringe kernevåben på raketterne. Endvidere kritiserede han, at amerikanske flyvemaskiner under overfarten havde overfløjet hans skib, og at dette var blevet fulgt af en amerikansk undervandsbåd.

Sagen fik i sin realitet ikke nogen udgang under 1. delsamlingen og er på første udvalgs dagsorden for 2. delsamling.

18. Ungarn.

(Dagsordenens punkt 81).

Dette dagsordenspunkt var foreslået af De Forenede Stater, som i et memorandum erindrede om, at FN havde udnævnt sir Leslie Munro (New Zealand) til som sin særlige repræsentant at fortsætte sine bestræbelser på FN's vegne, men at hans forsøg på at optage forbindelse med Sovjetunionen og ungarske myndigheder var strandet.

Sir Leslie Munro redegjorde i en beretning af 28. november 1960 for Ungarnsspørgsmålet.

Beretningens første 8-9 sider indeholder